

Sygn. akt I C 877/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marzena Studzińska

Protokolant Karina Kostyra

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie sprawy

z powództwa G. H.

przeciwko G. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. P. na rzecz powódki G. H. kwotę 1085 zł (tysiąc osiemdziesiąt pięć złotych),

II. zasądza od pozwanej G. P. na rzecz powódki G. H. kwotę 53,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje uiścić powódce G. H. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 36,78 zł tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1377/12

UZASADNIENIE

Powódka I. D. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...)z siedzibą w W. kwoty 31387 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2012 roku oraz kosztów procesu w łącznej kwocie 3467 zł (w tym 1050 zł – opłata od pozwu, 2400 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata od pełnomocnictwa). W uzasadnieniu podała, że w dniu 18 czerwca 2012 roku doszło do powstania szkody w należącym do niej samochodzie marki B. (...)o nr rej. (...)z winy sprawcy ubezpieczonego przez stronę pozwaną. Wskazała także, iż na okoliczność powstania szkody zostało sporządzone oświadczenie o zdarzeniu drogowym oraz, że sprawca kolizji był ubezpieczony u strony pozwanej. Powódka podniosła, że strona pozwana sporządziła kalkulację, z której wynikało, że wyceniła koszt naprawy szkody na kwotę 14.078,70 zł, jednakże pismem z dnia 9 sierpnia 2012 roku odmówiła jej wypłaty odszkodowania uzasadniając swoje stanowisko wątpliwościami co do charakteru uszkodzeń oraz deklarowanego przebiegu zdarzenia. W związku z tym pismem z dnia 5 października 2012 roku (uzupełnionym pismem z dnia 9 października 2012 roku) powódka ponownie wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 31.387 zł, która ponownie odmówiła wypłaty odszkodowania.

Strona pozwana (...)z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, że nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za uszkodzenie samochodu należącego do powódki. Podała także, iż w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że uszkodzenia powstałe w samochodzie należącym do powoda i sprawcy zdarzenia z dnia 18 kwietnia 2012 roku nie powstały w okolicznościach opisanych przez powódkę. Strona pozwana podniosła, że oględziny uszkodzeń pojazdów i miejsca zdarzenia oraz analiza okoliczności powstania szkody nie potwierdziły stanowiska powódki w przedmiotowej

sprawie. Zarzuciła również, iż powódka w treści formularza zgłoszenia szkody podała, że przed szkodą z dnia 18 czerwca 2012 roku pojazd nie posiadał widocznych uszkodzeń, tymczasem na przednich lewych drzwiach pojazdu powódki widoczne jest nienaprawione uszkodzenie, które istniało już przy szkodzie zgłoszonej w dniu 5 marca 2010 roku. Zdaniem strony pozwanej powyższe potwierdza nie tylko to, że w zgłoszeniu szkody powódka oświadczyła nieprawdę – pojazd powódki brał udział w co najmniej kilku kolizjach drogowych przed dniem 18 czerwca 2012 roku, przy czym nie ma dowodu na okoliczność, iż po kolizjach pojazd był naprawiany.

Sad ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2012 roku w miejscowości S. doszło do bocznej, otarciowej kolizji pojazdu należącego do powódki marki B. (...) o nr rej. (...) i pojazdu J. B. marki F. (...) o nr rej. (...), ubezpieczonego u strony pozwanej. Jadący swoim samochodem (po zewnętrznym łuku, od strony B. w kierunku P.) J. B. nieznacznie przekroczył oś jezdni na ostrym łuku drogi („ściął zakręt”) powodując otarcie się z samochodem należącym do powódki (jadącym z przeciwnej strony), którym jechał K. D..

W miejscu zdarzenia droga relacji P. – B. ma kręty przebieg, a pobocza są porośnięte krzakami. W związku z tym reakcja w zakresie hamowania kierującego pojazdem należącym do powódki – K. D. była spóźniona w stosunku do kierującego pojazdem marki F. (...) – J. B..

W wyniku kolizji doszło do uszkodzeń poszycia lewych boków obu pojazdów, przy czym maksymalne uszkodzenia samochodu sprawcy zdarzenia zlokalizowane były z przodu od lewego przedniego naroża do czołowej krawędzi drzwi kierowcy, natomiast maksymalne uszkodzenia samochodu powódki obejmowały obszar od środka drzwi kierowcy poprzez całe poszycie boku w kierunku tyłu pojazdu były usytuowane na wysokości 75 cm).

Uszkodzenia obręczy i opony pojazdu należącego do powódki były wynikiem kontaktu tego skróconego koła z lewym przednim kołem sprawcy zdarzenia. W trakcie kolizji koło pojazdu sprawcy było już zablokowane, natomiast koło pojazdu powódki znajdowało się nadal w ruchu, co spowodowało różnice z zniszczeniu krawędzi obu kół.

Uszkodzenia samochodów należącym do powódki i sprawcy kolizji, ubezpieczonego u strony pozwanej, korelują ze sobą zarówno pod względem wysokościowym, jak i pod względem charakteru uszkodzeń, a ponadto znajdują potwierdzenie w geometrii drogi oraz potwierdzają, że sprawca kolizji uderzył lewym przednim narożem swojego pojazdu w środek lewego boku pojazdu powódki.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. z 14 czerwca 2014 roku, k. 133-157; ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. z 27 lutego 2015 roku, k. 187v-188, zeznania świadka K. D., k. 91-91v; zeznania świadka J. B., k. 102-103; zeznania świadka M. K., k. 110-110v; przesłuchanie stron - zeznania powódki, k. 123-124/

Powódka kupiła samochód będący przedmiotem niniejszego procesu od M. C.. W czasie kiedy samochód ten był własnością M. C. to uczestniczył on w dwóch kolizjach w ruchu drogowym, które zostały zgłoszone ubezpieczycielowi – (...) S.A. W trakcie pierwszej kolizji został uszkodzony prawy reflektor, błotnik prawy i kawałek maski po prawej stronie. Natomiast w drugiej kolizji uszkodzeniu uległy prawy błotnik, prawe drzwi przednie i tylne oraz tylny prawy błotnik. M. C. naprawiał samochód we własnym zakresie.

/ dowód: zeznania świadkami M. C., k. 109-110/

Przed wypadkiem K. D. wymienił na nowe felgi w samochodzie należącym do powódki.

/ dowód: zeznania świadka K. derenia, k. 91-91v/

Całkowity koszt naprawy samochodu należącego do powoda wyniósł 21.856,96 zł brutto, przy użyciu części zamiennych nowych, zalecanych przez importera marki B.. Wymianie podlegały: reflektor L kpl., drzwi P L, szkło lusterka zewnętrznego L, osłona lusterka zewn.L, drzwi T L, rama szyby trójk. L, ściana TL, felga Alu. prz. L, łożysko gum L sta. prz., felga Alu. T L i opona TL.

Przy ustalaniu kosztu naprawy samochodu B. zastosowano korektę minusową z tytułu wcześniejszych napraw (przed kolizją z 18.06.2012 r.) w wysokości 15 %, a także ubytek wartości uszkodzonych elementów w wysokości 50 % w stosunku do nowych elementów (dot. to drzwi P L, drzwi T L oraz ściany TL) na kwotę 3389,07 zł albowiem praktycznie cały lewy bok samochodu należącego do powódki uczestniczył we wcześniejszej kolizji (o czym świadczy wypadnięcie masy szpachlowej na tylnym lewym błotniku w miejscu powyżej otarcia samochodów powódki i sprawcy kolizji).

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. z 14 czerwca 2014 roku, k. 133-157; ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. z 27 lutego 2015 roku, k. 187v-188, /

Pismem z dnia 5 października 2012 roku powódka ostatecznie wezwała stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie 31.000 zł w terminie do dnia 9 października 2012 roku.

Pismem z dnia 16 października 2012 roku strona pozwana ponownie odmówiła powodowi wypłaty odszkodowania, kwestionując przebieg zdarzenia z dnia 18 kwietnia 2012 roku.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Poza sporem było, że sprawca kolizji z 18 czerwca 2012 roku ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków, a wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu, jednoznacznie potwierdził, iż w dniu 18 czerwca 2012 roku W dniu 18 czerwca 2012 roku w miejscowości S. doszło do bocznej, otarciowej kolizji pojazdu należącego do powódki marki B. (...) o nr rej. (...) i pojazdu J. B. marki F. (...) o nr rej. (...), ubezpieczonego u strony pozwanej. Jadący swoim samochodem (po zewnętrznym łuku, od strony B. w kierunku P.) J. B. nieznacznie przekroczył oś jezdni na ostrym łuku drogi („ściął zakręt”) powodując otarcie się z samochodem należącym do powódki (jadącym z przeciwnej strony), którym jechał K. D..

Związek przyczynowy pomiędzy zawinieniem sprawcy, ubezpieczonego u strony pozwanej, polegającym na przekroczeniu osi jezdni („ścięcie zakrętu”), stanowiącym naruszenie przepisów Prawa o ruchu drogowym, a otarciem się z samochodem należącym do powódki Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o opinię pisemną biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. z 14 czerwca 2014 oraz o opinię ustną tegoż biegłego, które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków J. B. (rzeczoznawca samochodowy). Biegły w ustnej uzupełniającej opinii wskazał, że po analizie uszkodzeń pojazdu powoda, oględzin miejsca zdarzenia (kreta droga, pobocze porośnięte krzakami) i opisanego przez świadków przebiegu zdarzenia doszedł do przekonania, iż że do uszkodzeń powódki doszło w okolicznościach opisanych w aktach sprawy. Biegły szczegółowo opisał uszkodzenia samochodów uczestniczących w kolizji i wskazał, że korelują one ze sobą zarówno pod względem wysokościowym, jak i pod względem charakteru uszkodzeń, a ponadto znajdują potwierdzenie w geometrii drogi oraz potwierdzają, że sprawca kolizji uderzył lewym przednim narożem swojego pojazdu w środek lewego boku pojazdu powódki. Biegły wyjaśnił z czego wynikają różnice zniszczeniu krawędzi kół w obu samochodach, wskazując, że uszkodzenia obręczy i opony pojazdu należącego do powódki były wynikiem kontaktu tego skrzyconego koła z lewym przednim kołem sprawcy zdarzenia albowiem w trakcie kolizji koło pojazdu sprawcy było już zablokowane, natomiast koło pojazdu powódki znajdowało się nadal w ruchu.

Opinia pisemna biegłego sądowego Z. G. jest pełna, jasna i konsekwentna, nadto została uzupełniona opinią ustną wydaną na rozprawie 6 marca 2015 roku.

Dodać należy, iż w toku procesu strona pozwana nie wystąpiła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych. Wskazać w tym miejscu należy na przepis art.6 k.c. stanowiący, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Wskazane dokumenty i dowody uzasadniają uwzględnienie w przeważającej części żądania pozwu na podstawie art. 822 k.c. oraz 805 k.c.

Obowiązek świadczenia ubezpieczyciela (art. 805 § 1 k.c.) wynikający z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) aktualizuje się w razie wystąpienia stanu odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego), objętej treścią stosunku prawnego ubezpieczenia. Obowiązek świadczenia ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej powstaje więc z chwilą powstania stanu odpowiedzialności cywilnej jego kontrahenta, bez względu na to, czy dokonał on już naprawy wyrządzonej osobie trzeciej szkody, a nawet czy w ogóle zamierza ją naprawić. Świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody. Dla określenia chwili powstania obowiązku ubezpieczyciela spełnienia świadczenia z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nie ma zatem znaczenia okoliczność, czy uprawniony z tej umowy faktycznie naprawił już szkodę, a nawet czy zamierza to uczynić (wyrok SN z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, PUG 1989, nr 10-12, s. 310; podobnie wyrok SN z 12 lutego 2004 r., V CK 187/03, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 15). Z kolei przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. 2003. 124. 1152 ze zm.) stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodą, będącą następstwem śmierci, uszkodzeniem ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Przepis art. 822 § 4 k.c. stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia OC może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przez "uprawnionego do odszkodowania" należy rozumieć właśnie poszkodowanego. Z treści powołanego przepisu wynika, że jeżeli osoba ponosząca odpowiedzialność cywilną za szkodę jest ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej, poszkodowany ma dwóch dłużników: tę osobę oraz ubezpieczyciela. Przepis ten nie wyklucza rzecz jasna możliwości żądania przez poszkodowanego odszkodowania wyłącznie od osoby odpowiedzialnej za szkodę. Jeżeli ubezpieczyciel zapłaci poszkodowanemu należne mu odszkodowanie, to ustaje obowiązek odszkodowawczy ubezpieczonego (J. Orlicka, Roszczenie regresowe ubezpieczonego do zakładu ubezpieczeń w ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej (w:) Prawo wobec wyzwań współczesności, Poznań 2006, s. 341).

Z kolei przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. 2003. 124. 1152 ze zm.) stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodą, będącą następstwem śmierci, uszkodzeniem ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 363§1 kc naprawienie szkody, jeżeli taki jest wybór poszkodowanego, powinno nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego co oznacza doprowadzenie do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem- w razie pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku. Kosztami niezbędnymi do naprawy są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Zebrany materiał dowodowy potwierdził istnienie przesłanek odpowiedzialności z art. 361§1 kc a tą szkodę, powodującą tę szkodę działania oraz związek przyczynowy między działaniem a pozostałym skutkiem w postaci szkody.

W przedmiotowej sprawie przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powódce Sąd wziął pod uwagę to, że samochód należący do powódki, dwukrotnie został uszkodzony w trakcie kolizji drogowych mających miejsce przed czerwcem 2012 roku (o czym świadczy między innymi wypadnięcie w trakcie zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy, masy szpachlowej na tylnym lewym błotniku). Dlatego też, przy ustalaniu kosztu naprawy samochodu powódki, zgodnie z opinią biegłego Z. G., zastosowano korektę minusową z tytułu wcześniejszych napraw (przed kolizją z 18.06.2012 r.) w wysokości 15 %, a także ubytek wartości uszkodzonych elementów w wysokości 50 % w stosunku do nowych elementów (dot. to drzwi P L, drzwi T L oraz ściany TL) na kwotę 3389,07 zł albowiem praktycznie cały lewy bok samochodu należącego do powódki uczestniczył we wcześniejszej kolizji (o czym świadczy wypadnięcie masy szpachlowej na tylnym lewym błotniku w miejscu powyżej otarcia samochodów powódki i sprawcy kolizji). Sąd nie podzieli przy tym stanowiska strony pozwanej, iż przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powódce należy wziąć pod uwagę ceny nieoryginalnych części zamiennych albowiem nie wykazała ona, iż zastosowanie nowych części zamiennych zalecanych przez importera samochodów B.) doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu powódki (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 29 lutego 2012 roku, sygn. akt V CKN 903/00)

Mając na względzie powyższe ustalenia, analizę i orzecznictwo Sąd orzekł jak w punkcie I i II wyroku.

Odsetki od kwoty zł zasądzone, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 21 października 2012 roku. Poza sporem było, że powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej w czerwcu 2012 roku, następnie pismem z 4 października 2010 roku wezwał stronę pozwaną i pozwanego do zapłaty odszkodowania. Zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust 1 u.u.o, w myśl którego ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Zatem żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 17 października 2010 roku, zasługiwało na uwzględnienie. Orzeczenie w tym zakresie oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 817§1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Orzeczenie o kosztach, jak w pkt III wyroku, oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 109 § 1 i 2 kpc.

Orzeczenie w pkt IV wyroku oparto na przepisie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 kpc i art. 98 § 1 kpc i art. 130(3)§1 zd. 2 kpc, obciążając stronę pozwaną 70% wydatków, poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenia biegłego.

Orzeczenie w pkt V wyroku oparto na przepisie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm w zw. z art. 100 zd. 1 kpc i art. 98 § 1 kpc i art. 130(3)§1 zd. 2 kpc, obciążając powódkę 30 % wydatków, poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenia biegłego.